

Hustru og Bogtrykker Borchs Enke maa indtil videre i Forening udgive bemeldte Stiftstidende, saaledes at Nées Hustru skal være berettiget til, ogsaa efter hendes fornævnte Mand's Død, som Enke at fortsætte Udgivelsen i Forening med Borchs Enke, og at Bevilningen kun gjælder, saalænge Née eller hans Enke ere Interessenter i Tidenden.

I 1866 blev Spørgsmaalet om en Forandring i de her omhandlede Forhold atter reist, denne Gang af Finansministeriet og nærmest paavirket af Dnsket om at skaffe Statskassen en ny Indtægt ved at bortforpagte Retten til at udgive de autoriserede Aviser. Indenrigsministeriet, til hvilket Finansministeriet i denne Anledning havde henvendt sig, oplyste under 27de November 1866 i sit Svar herpaa, hvad der tidligere i denne Sag var passeret, og udtalte, at skulde der gjøres nogen Forandring, maatte denne gaa i den Retning, som Ministeriet i 1864 havde paa-tænkt, hvorimod der formentlig ikke var Grund til at ophæve Privilegierne, blot for at tilvende Statskassen en Indtægt, der — selv om man, benyttende sig af Klausulen „indtil videre“, vilde unddrage Privilegiehaverne al Erstatning, hvad man fremdeles maatte finde meget ubilligt — i ethvert Fald kun vilde kunne blive høist ubetydelig.

Under 17de December s. A. udtalte Finansministeriet sig paany for ikke at udsætte Sagen efter Indførelsen af en Lovtidende, hvortil Justitsministeriet den Gang var uvilligt, men at benytte de givne Forhold til at opnaa et andet Gode, nemlig en Forøgelse af Statsindtægterne. Herom udtalte Ministeriet sig saaledes:

„Indenrigsministeriet har rigtignok forment, at den Indtægt, der kunde opnaas ved Bortforpagtningen af Retten til Udgivelsen af privilegerede Aviser, kun vilde blive høist ubetydelig; men denne Mening kan Finansministeriet ingenslunde dele. Den Fordel, som de privilegerede Aviser oppebære af de offentlige Avertissementer, bestaar ikke blot i Indtægterne for disse — der i Dvrigt, som det ses af de med In-

denrigsministeriets Skrivelse overfendte hermed tilbagefølgende Bilag, allerede for Stiftsaviserne er ikke ubetydelig, og som rimeligvis vil andrage en anseelig Sum for et Blad som den Berlingske Tidende — men den ligger væsentligt i, at Optagelsen af de offentlige Kundgjørelser i et Blad, foruden at medføre en Art Abonnements-tvang, tillige — og dette er Hovedsagen — bevirker, at en Mængde private Avertissementer — der som bekendt i Almindelighed udgjøre Bladens bedste Indtægtskilde — indrykkes i hint Blad, fordi dets Avertissementer nødvendig blive læste af Mange.

Det vil naturligvis ikke være muligt at angive i bestemte Tal, hvilken Værdi de ovennævnte Momenter kunne have for en Journal, men Finansministeriet holder sig overbevist om, at en Bortforpagtning som den omhandlede vilde kunne forskaffe Statskassen en betydelig Indtægt. Det kongelige Ministerium har rigtignok ment, at der efter den lange Tid, de privilegerede Aviser have bestaaet, og den næsten reelle Karakter, Privilegierne derved have opnaaet, ikke med Billighed vil kunne negtes de nuværende Udgivere Erstatning, naar Privilegierne fratages dem. Finansministeriet kan dog ikke indrømme, at Privilegierne saaledes skulde have opnaaet en næsten reel Karakter, og kan ikke se, at den lange uforstyrrede Nydelse af de dermed forbundne Fordele skulde fremkalde et billigt Krav paa Erstatning. Men selv om man maatte tro at burde indrømme en Erstatning, vilde denne dog i intet Tilfælde kunne overstige Beløbet af, hvad de nuværende Privilegiehavere have oppebaaret i Indtægt af de offentlige Kundgjørelser, deri fradraget Tryknings- og andre Omkostninger samt Udgifter til de offentlige Bekjendtgjørelser, der indrykkes uden Betaling. Selv om en herefter afmaalt Erstatning — hvis Billighed jeg efter det foran Bemærkede ikke kan erkjende, men som vel snarest vilde blive givet i Form af en Livrente til de nuværende Privilegiehavere — blev fradragen i den eller de eventuelle Forpagtningsafgifter, vilde deraf dog